

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordens Mythologi eller Sindbilled-Sprog historisk-poetisk udviklet og oplyst

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 14. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_503A-txt-shoot-idm1762.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ja, det maa nødvendig snart blive indseet af alle oplyste Folk i det alvorlige, historiske Norden, at Trætten og Tviste-Punkten mellem *Christne* og *Naturalister* er ingenlunde Christi og den Christelige Anskuelses *Guddommelighed*, for hvilken de guddommelige Virkninger deraf giennem Atten Aarhundreder er et urokkeligt *Kraft-Beviis*, men Trætten er en ganske anden, der vel theologisk rigtig betegnes ved Spørgsmaalet om Christi *evige* Guddom, men historisk klart udtrykker sig i en *modsat Tro* om *Natur-Mennesket*. At Natur-Mennesket er skabt i Guds Billede og havde i Guds Livs-Aande Alt 15hvad han behövede til at naae sin store Bestemmelse som en *Guds Sön*, derom maae alle Mennesker med Aand være enige, og at der meget tidlig er tilstödt ham et stort Uheld, der bragde Jorden hos ham i en skiæv Stilling til Himlen, Tiden i Mis-Forhold til Evigheden, og Menneske-Naturen i Vilde-Rede, det bevidner baade den daglige og den Universal-Historiske Erfaring for höit og klart, til at noget Menneske med Glimt af Aand og Gnist af Sandheds-Kiærlighed kan nægte det. Hoved-Spørgsmaalet er ikke engang, hvad man skal kalde dette store Uheld, thi vel lider Naturalisten ikke Ordet *Synde-Fald*, der, som alle Fald, klinger lidt plat, og vil hellere sige *Vildfarelse* eller *Aberration*, men da det kan hedde begge Dele, og enhver Udskeielse fra den naturlige Bane unægtelig for en aandig Skabning maa være Synd og lede til Fald, maa Naturalisten indsee, det er heller ikke værdt at trættes om. Sagen er kun, om *Skaden* kan *helbredes* paa *naturlig* Maade eller *ikke*, og *det* er vor store *Kirkelige Trætte*, hvori al Mæglen kun er latterlig; thi her er ingen Middel-Vei, uden en magteslös Tvivl-Raadighed, der enten maa være Overgang til en bestemt Tro, eller lamme al Virksomhed, og styrte os i Selv-Modsigelsens bundlöse Afgrund, som er den evige Död og Aandens Helvede. Naar vi derimod blive os vor Mod-Sætning klart bevidste, og stræbe, hver i sit Kirke-Samfund, 16skarpt at giennemføre den, da frygte vi ikke mere for at have fælles Anskuelse i Alt hvad der kan være sandt under begge Forudsætninger, og da först kan Erfaringen bevise, enten de Christne eller Naturalisterne fore vild, thi af Frugterne skal Træet kiendes, men saalænge vi ere kirkelig sammenblandede, er al vor Virkning chaotisk, og en ligesaa bitter som hensigtslös Kiv uundgaaelig. De Christne troe nemlig, at Menneske-Naturen ved Faldet er blevet saa fordærvet, at al egenlig Helbredelse er umuelig, men prise *Daaben* som et virkeligt *Gienfödelsens Bad*, hvori den *Troende* aandelig omskabes; og at opelske dette ny Menneske til en guddommelig Forening med Frelseren og Guddoms-Manden *Jesus Christus*, det er deres kirkelige Opgave, saavel i det Enkelte som i det Hele. Dette kan Naturalisten umuelig uden grov Selv-Modsigelse indrömme, men maa erklære den Tro for en grov Mis-Forstand, der vel ikke har kunnet tilintetgiöre den Christelige Anskuelses guddommelige Virkninger, men har dog höilig svækket dem, og hindret Forklaringen, saa han maa tvertimod paastaae, at den *gamle Menneske-Natur* baade *kan* og *skal lade sig helbrede*, saa det er slet ikke Mening med Christendommen, at Man skal *optages i Christus*, men kun at Man skal aandelig optage *ham i sig*, som det guddommelige Forbillede paa hvad vi alle skal renses og klares til: Menneske-Börn der hæve sig til Guds Börn. Folk med Aand vil strax forstaae, hvor aldeles giennemgribende denne virkelige Mod-Sætning er, uden at det gör mere Forskiel paa vor *Historiske* Anskuelse af Christendommen, end de modsatte Theorier i Astronomien gör paa vor Beskuelse af Himlen, men gör netop samme Forskiel, i det vi udlede de samme Phænomener af modsatte Grunde; thi i begge Tilfælde er det kun Spørgsmaalet, enten Solen gaaer om Jorden, eller Jorden om Solen, saa det er kun Tosserne, der bilde dem ind, at Jorden har Lyset i sig selv, eller at der kommer Dag efter Nat, uden at enten Jorden paa Ny maa söge Solen, eller Solen Jorden, altsaa aandelig talt: enten *Guds Sön* blive *Menneskens Sön* eller *Menneskens Sön* blive *Guds Sön*!